

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 270/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], a 2. [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátkou Mgr. Alicou Mendlovou, Riečna 2, Bratislava, proti uzneseniam Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 21C/80/2014 zo 16. februára 2023 a Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B2-21C/80/2014 z 12. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. apríla 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), uznesením okresného súdu sp. zn. 21C/80/2014 zo 16. februára 2023 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) a uznesením mestského súdu sp. zn. B2-21C/80/2014 z 12. marca 2024 (ďalej len „uznesenie mestského súdu“).
2. Sťažovatelia navrhujú namietané uznesenia zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáhajú priznania náhrady trov konania.
3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:
4. Sťažovatelia sa v postavení žalobcov v konaní vedenom na bývalom okresnom súde (neskôr mestský súd) domáhali od žalovanej spoločnosti Renovujeme interiér s.r.o. (ďalej len „žalovaná“) zaplata sumy 3 032,43 eur s príslušenstvom. Právoplatnými rozhodnutiami súdov bol žalovanej priznaný nárok na náhradu trov prvoinstančného, odvolacieho aj dovolacieho konania vo výške 100 %.

5. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka zaviazal sťažovateľov spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej náhradu trov právneho zastúpenia prvoinštančného konania vo výške 1 891,02 eur, odvolacieho konania vo výške 935,48 eur a dovolacieho konania vo výške 158,14 eur.

6. Uznesenie vyššieho súdneho úradníka napadli sťažovatelia sťažnosťou, o ktorej rozhodol mestský súd napadnutým uznesením tak, že sťažnosť sťažovateľov zamietol. Druhým výrokom upravil znenie uznesenia vyššieho súdneho úradníka v otázke platobného miesta, avšak jednotlivé sumy náhrady trov konania ostali nezmenené.

II.

Argumentácia sťažovateľov

7. Sťažovatelia v rámci svojej sťažnostnej argumentácie vznášajú tri okruhy námietok: A) namietajú postup Krajského súdu v Bratislave, ktorý v rozpore s § 390 Civilného sporového poriadku [ďalej aj „CSP“ (ustanovenie obmedzujúce odvolací súd v zrušení a vrátení veci)] opakovane zrušil meritórne rozhodnutia súdu prvej inštancie, čím predĺžil konanie a navýšil počet úkonov právnej služby vykonaných v konaní; B) nepreukázanie dôvodnosti úkonov – 6 porád s klientom, pričom sťažovatelia poukazujú na to, že náhradu trov konania za poradu možno strane priznať, iba ak bola porada účelným úkonom právnej služby, pričom mestský súd sa podľa názoru sťažovateľov vôbec nevyjadril k tejto časti ich sťažnostnej argumentácie; C) nehospodárne správanie žalovanej, ktorá v konaní podávala písomné vyjadrenia aj vtedy, ak ju súd na ne nevyzval, pričom sťažovatelia zastávajú názor, že súdy mali prihliadať na nehospodárne správanie žalovanej a reflektovať ho v rozhodnutí o náhrade trov konania ako dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v dôsledku zaviazania sťažovateľov na náhradu trov konania žalovanej z titulu právneho zastúpenia v celkovej sume 2 984,64 eur.

9. Ústavný súd už vyslovil právny názor, podľa ktorého ak Občiansky súdny poriadok (Civilný sporový poriadok) vylučuje pri bagatel'ných veciach prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 94/2014). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagatel'nú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, IV. ÚS 717/2013)].

10. V prípade sťažovateľov vzhľadom na výšku trov konania, ktorú majú v zmysle namietaného rozhodnutia nahradiť žalovanej v sume 2 984,64 eur, ide o bagatel'nú vec. Zároveň podľa ústavného súdu nejde o celkom výnimočný prípad, ako má na mysli už citovaná judikatúra ústavného súdu.

11. Nad rámec už uvedeného ústavný súd v prvom rade uvádza, že sťažovatelia sťažnosťou napádajú uznesenie vyššieho súdneho úradníka, ako aj uznesenie mestského súdu. Pokiaľ ide o uznesenie vyššieho súdneho úradníka, proti tomuto bola prípustná sťažnosť, ktorú aj sťažovatelia podali a sudca mestského súdu o nej aj napadnutým uznesením rozhodol. Právomoc zákonného sudcu mestského súdu preskúmať sťažnosť sťažovateľov vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum namietaného uznesenia vyššieho súdneho úradníka. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd sťažovateľov uznesením vyššieho súdneho úradníka odmietol podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci.

12. K námietkam sťažovateľov uvedeným v časti II tohto uznesenia pod písmenami A, B a C vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu, ústavný súd udáva tieto skutočnosti.

13. A) Ako je z podstaty sťažnostnej argumentácie, ale aj z explicitného uvedenia na s. 3 ústavnej sťažnosti zrejmé, k prípadnému nesprávnemu procesnému postupu v rozpore s § 390 CSP v dôsledku opakovaného zrušenia a vrátenia veci odvolacím súdom došlo postupom krajského súdu ako súdu odvolacieho. Tohto prípadného pochybenia sa teda nedopustil mestský súd, proti ktorého rozhodnutiu ústavná sťažnosť smeruje. Je preto zrejmé, že medzi sťažnostnou námietkou a uznesením mestského súdu neexistuje príčinná súvislosť.

14. B) Z namietaného rozhodnutia je zrejmé, že mestský súd na námietku sťažovateľov reagoval, keď v bode 10 uviedol, že „Zo spisu má tunajší súd za preukázané, že všetky úkony právnej služby poskytnuté žalovanému boli účelné a dôvodné. Namietané porady žalovaného s jeho právnym zástupcom boli súdu počas konania preukázané, a to podpísanými protokolmi o porade s klientom, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise. Po porade s klientom vždy nasledovalo pojednávanie alebo vyjadrenie týkajúce sa veci samej.“. Ústavný súd aj vzhľadom na bagateľnosť nároku (pozri body 9 a 10 tohto uznesenia) považuje odôvodnenie mestského súdu za dostatočné a ústavne udržateľné.

15. C) V zásade identický dôvod odmietnutia – nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením práv a uznesením mestského súdu ako v prípade sťažnostnej námietky uvedenej pod bodom A je namieste aj v prípade námietky týkajúcej sa nezohľadnenia nehospodárneho prístupu žalovanej. Sťažovatelia zastávajú názor, že mestský súd mal na vec aplikovať § 257 CSP a nepriznať žalovanej nárok na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v nehospodárnom prístupe žalovanej. Táto námietka v prípade jej dôvodnosti mohla byť súdmi zohľadnená pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, nie však pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania. Predmetom posudzovania ústavného súdu je uznesenie o výške trov konania, nie však o náhrade trov konania.

16. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu či zásahom všeobecných súdov je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom boli alebo neboli dotknuté chránené práva alebo slobody právnickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové

a právne závery všeobecného súdu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, I. ÚS 129/2015).

17. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľov podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2024

Libor Duľa
predseda senátu